

6609

٨٥٠
١
١٧٠
٦٧

الحمد لله رب العالمين

www.ketab.ir

زندگینامه آلبر کامو

آلبر کامو، از پدری آلمانی و مادری با تبار اسپانیایی در سال ۱۹۱۳ در زیر آفتاب سوزان الجزیره متولد شد. پدرش، در جنگ جهانی اول، وقتی که آلبر یک سال بود، کشته شد. مادرش که زنی کر و لال و بی سواد بود او را با پولی که از رختشویی و نظافت خانه ها به دست می آورد بزرگ کرد.

در سال ۱۹۳۴ به حزب کمونیست پیوست و این عضویت تا شروع جنگ جهانی دوم ادامه داشت. اولین فعالیت های فرهنگی کامو با روزنامه نگاری و تشکیل گروه نثار شروع شد. در این مدت نمایش نامه های متعددی را روی صحنه برد از اجرای تراژدی های یونانی گرفته تا اقتباس از آثار آندره ژید و آندرو مالرو. از ۱۹۳۵ تصمیم گرفت که نویسندگی خود را در همان دوران دو کتاب کوچک از او در الجزایر منتشر شد: «پشت و رو» و «عش». در سال ۱۹۳۸ مقامات الجزایری روزنامه ای او را به اتهام هواداری از صلح و وفاداری از اعراب تعطیل کردند و از او خواستند که الجزایر را ترک کند. در دوران اشغال فرانسه به «نهضت مقاومت» پیوست و از مشهورترین روزنامه نگاران آن دوره شد. انتشار «بیگانه» و «افسانه سیزیف» در سال ۱۹۴۲ یک شبه او را به شهرت رساند. در سال ۱۹۵۷، در چهل و چهار سالگی برنده جایزه نوبل شد. او جوان ترین نویسنده ای بود که این جایزه را دریافت کرد. آلبر کامو در سال ۱۹۶۰ در سانحه ای هنگام رانندگی جان سپرد. کامو سالها دوست و همکار ژان پل سارتر بود. آنها در نهضت مقاومت فرانسه با یکدیگر همکاری می کردند. انتشار «عصیانگر» موجب جدال قلمی بین این دو نویسنده شد. کامو سرکوبگری و جنایت های رژیم شوروی را محکوم می کرد. اما سارتر اعمال زور را در راه رسیدن به عدالت ضروری می دانست. بی تردید کامو یکی از برترین نویسندگان و روشنفکر فرانسه در قرن بیستم است. او حتی توانست شهرتی فراتر از سارتر پیدا کند. آثار او هم اکنون نیز پر خواننده اند و به زبان های بسیاری ترجمه شده اند.

گزیده ی آثار کامو به فارسی

بیگانه، طاعون، اسطوره سیزیف، یادداشت ها، عصیانگر

بیگانه

نویسنده: آلبر کامو

مترجم: جلال آل احمد

سرشناسه: کامو، آلبر، ۱۹۱۳-۱۳۶۰-م.

Camus. Albert

عنوان: بیگانه

تکرار نام پدیدآورنده: آلبر کامو؛ مترجم: جلال آل احمد

مشخصات نشر: قم، نشر مصطفی، ۱۳۹۸.

مشخصات ظاهری: ۱۶۰ ص.

بهاء:

ISBN:978-964-466-229-4

وضعیت فهرست نویسی: فیبا.

یادداشت: عنوان اصلی: L'etranger

موضوع: داستان های فرانسوی - قرن ۲۰ م.

شناسه افزوده: آل احمد، جلال ۱۳۰۲ -، مترجم

رده بندی کنگره: ۹۰۱۳۹۸، ب ۸۳ الف / ۲۶۳۴ PQ

رده بندی دیویی: ۸۱۳/۹۱۴

شماره مدرک: ۱۹۹۴۳۲

دفتر نشر مصطفی

تلفن: ۳۷۷۴۱۹۶۲

قم: خیابان ارم، جنب حرم مطهر، هم راه ۰۹۱۲ ۱۵۳ ۲۴۱۰، نمابر: ۳۷۷۴۱۹۶۳

خیابان معلم، مجتمع ناسرن، طبقه منفی یک، پلاک B11 تلفن: ۳۷۸۴۲۴۸۳-۴

* بیگانه

* تألیف: آلبر کامو

* مترجم: جلال آل احمد

* ناشر: انتشارات مصطفی

* چاپ اول، ۱۳۹۸

* تیراژ: ۸۰۰ نسخه

* چاپ: احسان

* قطع: رقعی ۱۶۰ صفحه

* همه حقوق برای ناشر محفوظ است

قیمت: ۱۵۰۰۰ تومان

ISBN:978-964-466-229-4

* شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۴۶۶-۲۲۹-۴

مرکز پخش:

تهران، انتشارات انجام کتاب

خیابان انقلاب، خیابان ۱۲ فروردین، خیابان شهید روانمهر، پلاک ۱۳۴

تلفن: ۶۶۴۱۰۷۲۱

آلبر کامو، نویسنده معاصر فرانسوی است که نزدیک به همه عمر خود را در تونس و الجزیره و شهرهای آفریقای شمالی فرانسه گذرانیده است. و به همین علت نه تنها در این داستان بزرگترین نقش را آفتاب سوزان نواحی گرم با عهده دارد. و قهرمان داستان به علت همین آفتاب است که آدم می‌کشد، بلکه در کار بزرگ دیگرش به نام «طاعون» همین نویسنده، بلای طاعون را بر یک شهر گرما زده آفریقا نازل می‌کند، که «تغییرات فصول را فقط در آسمان آن سر شود خواند. و در آن نه صدای بال پرنده‌ای را می‌توان شنید و نه زوزه بادی را لای برگهای درختی.»

«طاعون» که بزرگترین اثر این نویسنده شمرده می‌شود داستان ایستادگی قهرمانان اساسی کتاب است در مقابل مرگ؛ در مقابل بلای طاعون. داستان دلوپسی‌ها و اضطراب‌ها و فداکاری‌ها و بی‌غیرتی‌های مردم شهر طاعون زده‌ای است که طنین زنگ ماشین‌های نعش کش آن؛ در روزهای هجوم مرض، دقیقه‌ای فرو نمی‌نشیند و بیماران طاعون زده را باید به زور سر نیزه از بستگان شان جدا کرد. غیر از این کتاب که به عنوان بزرگترین اثر مشهور سالهای اخیر فرانسه بشمار رفته است. آلبر کامو؛ دو نمایشنامه دارد. یکی بنام «سوء تفاهم» و دیگری «کالیگولا» و پس از آن کتاب‌ها و مجموعه مقالات دیگر او است به این ترتیب «نامه‌هایی به یک دوست آلمانی». «افسانه سیزیف» و مجموعه کوچکی

بنام «سور» و چند اثر دیگر.

آلبر کامو، که همچون ژان پل سارتر در ردیف چند نویسنده تراز اول امروز فرانسه نام برده می‌شود، یک داستان نویس عادی نیست که برای سرگرم کردن خوانندگان، طبق نسخه معمول، مردی را به زنی دلبسته کند و بعد با ایجاد موانعی در راه وصال آن دو به تعداد صفحات داستان خود بینزاید. داستان‌های این مرد داستان‌هایی است فلسفی، که نویسنده، درک دقیق خود را از زندگی و مرگ، از اجتماع و قیود و رسوم آن و هدف‌هایی که بخاطر آن‌ها می‌شود زنده بود، در ضمن آن‌ها بیان کرده است.

از این لحاظ «بیگانه» و «طاعین» این نویسنده، جالب‌تر از دیگر آثار اوست: در این دو داستان، نویسنده خود را رو بروی مرگ قرار می‌دهد. سعی می‌کند مشکل مرگ را برای خودش و برای خوانندگان حل کند. سعی می‌کند دغدغه مرگ را و هراس آن را زایل کند. قهرمان داستان اولی؛ که ترجمه آن اکنون در دست شما است (و امید است که ترجمه‌ای دقیق و امین باشد) «بیگانه» ای است که گرچه درک می‌کند بیهوده زنده است ولی در عین حال به زیبایی‌های این جهان و به لذاتی که نا متظر در هر قدم سر راه آدمی است سخت دلبسته است و با همین‌ها است که سعی می‌کند خودش را گول بزند و کردار و رفتار خود را به وسیله‌ای و به دلیلی موجه جلوه دهد.

مردی است از همه چیز دیگران بیگانه. از عادات و رسوم مردم؛ از

نفرت و شادی آنان و آرزوها و دل افسردگی‌هایشان. و بالاخره مردی است که در برابر مرگ چه آنجا که آدم می‌کشد و مرگ دیگری را شاهد است و چه آنجا که خودش محکوم به مرگ می‌شود - رفتاری غیر از رفتار آدم‌های معمولی دارد.

نمایشنامه «سوء تفاهم» نیز که داستان کامل شده همان ماجرای ناقصی است که فهرمان داستان «بیگانه» آن را از روی روزنامه پاره‌ای که در زندان خود یافته هزاران بار می‌خواند باز در اطراف همین مسئله دور می‌زند.

پسری است که از زادگاه خود برای کسب مال بیرون آمده و وقتی بر می‌گردد نه تنها برای مادر و خواهرش بیگانه‌ای بیش نیست بلکه حتی نمی‌داند چگونه خودش را به آنان معرفی کند. و در همین میانه است که مادر و خواهرش به طمع پولی که در جیب او دیده‌اند او را می‌کشند. در این نمایشنامه مردمی هستند که فکر می‌کنند باید همچون سنگ شد و یا خودکشی کرد. و این مادر و خواهر قاتل که پس از کشتن پسر و برادر خود دیگر نمی‌توانند سنگ بمانند و کلماتی مثل «کناره» و «عاطفه» تازه برای شان معنی پیدا کرده است، ناچار راه دوم را اختیار می‌کنند. برای بهتر درک کردن این داستان فلسفی، از نویسنده‌ای که آثارش تاکنون به فارسی منتشر نشده است لازم بود که توصیفی و یا مقدمه‌ای آورده شود، و از این لحاظ بهتر این دیده شد که خلاصه ترجمه مقاله «ژان پل سارتر» نویسنده معاصر فرانسوی؛ که درباره همین کتاب نوشته شده است در آغاز کتاب گذارده شود. گرچه سارتر این مقاله را از یک نظر مخصوص

نوشته است که شاید مورد علاقه خوانندگان نباشد، ولی در عین حال توصیفی است رساننده و دقیق که به فهم داستان کمک خواهد کرد، خلاصه کردن چنین مقاله‌ای بسیار دشوار و در عین حال جسورانه بود ولی چه باید کرد که برای این مقدمه بیش از شانزده صفحه جا گذاشته شده بود. گذشته از اینکه ممکن بود ترجمه کامل آن برای خوانندگان ملالت آور بشود.

«بیگانه» اثر آقایی کامو تازه از چاپ بیرون آمده بود که توجه زیادی را به خود جلب کرد. این مطالب تکرار می‌شد که در این اثر «بهترین کتابی است که از متارکه جنگ تاکنون منتشر شده». در میان آثار ادبی عصر ما این داستان، خودش هم یک بیگانه است. داستان از آن سوی سرحد برای ما آمده است، از آن سوی دریا. و برای ما از آفتاب، و از بهار خشن و بی‌سبزه آنجا سخن می‌راند. ولی در مقابل این بذل و بخشش؛ داستان به اندازه کافی مبهم و دو پهلو است: چگونه باید قهرمان این داستان را درک کرد که فردای مرگ مادرش «حمام دریائی می‌گیرد رابطه نامشروع با یک زن را شروع می‌کند و برای اینکه بخندد به تماشای یک فیلم خنده دار می‌رود.» و یک عرب را «به علت آفتاب» می‌کشد و در شب اعدامش در عین حال که ادعا می‌کند «شادمان است و بازهم شاد خواهد بود.»؛ آرزو می‌کند که عده تماشاچی‌ها در اطراف چوبه دارش هر چه زیادتر باشد تا «او را به فریادهای خشم و غضب خود پیشواز کنند»؟ بعضی‌ها می‌گویند «این آدم احمقی است، بدبخت است.» و دیگران که بهتر درک

کرده اند می گویند «آدم بیگانه‌ی است.» بالاخره باید معنای این بی گناهی را نیز درک کرد.

آقای کامو در کتاب دیگرش بنام «افسانه سیزیف» که چند ماه بعد منتشر شد، تفسیر دقیقی از اثر قبلی خودش داده است. قهرمان کتاب او نه خوب است نه شرور نه اخلاقی است و نه ضد اخلاق. این مقولات شایسته او نیست و مسئله یک نوع انسان خیلی ساده است که نویسنده نام «پوچ» یا «بیهوده» را به آن می دهد. ولی این کلمه، زیر قلم آقای کامو دو معنای کاملاً مختلف به خود می گیرد: پوچ یک بار حالت عمل و شعور واضح است که عده‌ای از اشخاص این حالت را می گیرند. و بار دیگر «پوچ» همان انسان است که با یک پوچی و نامعقولی اساسی و بی هیچ عجز و فتوری نتایجی را که می خواهد، به خود تحمیل می کند. پس به هر جهت باید دید «پوچ» به عنوان حالت و فعل و عمل، یا به عنوان قضیه اصلی، چیست ؟

هیچ چیز رابطه انسان با دنیا، بیهودگی اولی بخش از همه جز نمودار یک قطع رابطه نیست: قطع رابطه میان عروج افکار انسان به طرف وحدت - و دوگانگی مغلوب نشونده فکر و طبیعت. قطع رابطه میان جهش انسان به سوی ابدیت - و خصوصیت «تمام شونده» وجودش، قطع رابطه میان «دلواپسی» که حتی اصل و گوهر انسان است - و بیهودگی کوشش های او. مرگ؛ کثرت اختصار ناپذیر حقایق و موجودات، قابل فهم بودن موجود واقع و بالاخره اتفاق، این ها همه

قطب‌های مختلف «پوچ» هستند. در واقع این‌ها مطالب تازه‌ای نیستند و آقای کامو نیز به این عنوان آن‌ها را معرفی نمی‌کند. این مطالب از آغاز قرن هفدهم میلادی به وسیله عده‌ای از عقول متحجر و کوتاه، و عقولی که غرقه در سیر روحانی خود بوده‌اند و بخصوص نیز فرانسوی حساب می‌شده‌اند بر شمرده شده...

در نظر آقای کامو مطلب تازه‌ای که او آورده این است که تا انتهای افکار پیش می‌رود در حقیقت برای او مطلب مهم این نیست که جملات قصاری را حاکی از بدبینی جمع آوری کند: قطعاً «پوچ» نه در انسان است و نه در دنیا - اگر این دو از هم جدا فرض شوند. ولی همچنان که «بودن در دنیا» خصوصیت اساسی انسان است، «پوچ» در آخر کار چیز دیگری جز همان «وضع بشر» نیست، الهامی غم زده است که این بیهودگی را در می‌انگیزد. «از خواب برخاستن، تراموای، چهار ساعت کار در دفتر یا در کارخانه، ناهار، تراموای، و چهارشنبه و پنجشنبه و جمعه و شنبه با همین وضع و ترتیب» ... و بعد ناگهان «آرایش صحنه‌ها عوض می‌شود» و ما به روشن بینی خالی از امیدی واصل می‌شویم آن وقت اگر بدانیم که کمک‌های گول زننده ادیان و فلسفه‌های وجودی را چطور می‌شود کنار زد؛ به چند مسئله واضح و آشکار اساسی می‌رسیم: دنیا جز یک بی‌نظمی و هرج و مرج چیز دیگری نیست یک «تبادل ابدی که از هرج و مرج زائیده شده است» رفتی انسان مرد دیگر فردائی وجود ندارد. «در جهانی که ناگهان از هر خیال واهی و از هر نوری محروم شده است. انسان احساس می‌کند که بیگانه است. در

این تبعید دست آویز و امکان برگشتی نیست. چون از یادگار زمان های گذشته و یا از امید ارض موعود هم محروم شده است» به این دلیل است که باید گفت انسان در واقع همان دنیا نیست: «اگر من درختی میان دیگر درخت ها بودم... این زندگی برایم معنائی می داشت، یا اصلاً همچو مسئله ای درباره من در کار نبود. چون من قسمتی از دنیا بودم. در آن هنگام، من جزو همین حیاتی می شدم که اکنون با تمام شعورم در مقابل آن قرار گرفته ام. این عقل مسخره و ریشخند آمیز من است که مرا در مقابل تمام خلقت قرار داده». اکنون به طور کلی درباره نام داستان می توان این چنین توضیح داد: بیگانه همان انسان است که در مقابل دنیا قرار گرفته و از این جهت آقای کامو خوب می تواند نام «زاده در تبعید» را که اسم یکی از آثار ژرژ گیسینگ Gissing. G است برای اثر خود بگذارد.

بیگانه، همین انسانی است که در میان دیگر انسان ها گیر کرده، «همیشه روزهایی هست که .. انسان در آن انسانی را که دوست می داشته است بیگانه می یابد» ولی مسئله، تنها این نیست، هوس و میل مفروطی به همین «پوچ» در کار است. انسان پوچ هرگز اقدام به خودکشی نمی کند. بلکه می خواهد زندگی کند. زندگی کند بی اینکه فردائی داشته باشد، و بی این که امیدی و آرزویی داشته باشد و حتی بی این که تفویض و تسلیمی در کار خود بیاورد. انسان پوچ، وجود خودش را در طغیان و سرکشی تأیید می کند. مرگ را با دقت هوس بازانه ای تعقیب می کند و همین افسونگری است که او را آزاد می سازد.

این انسان «ابدالاباد فارغ از مسئولیت بودن» یک آدم محکوم به مرگ را می‌داند. برای او همه چیز مجاز است، چون خدائی در کار نیست، و چون انسان خواهد مرد.

تمام تجربه‌ها، برای او هم ارز هستند. و برای او تنها مسئله مهم این است که از آن‌ها هر چه بیشتر که ممکن است چیزی به دست بیاورد «زمان حال و بی‌در پی آمدن لحظه‌های زمان حال، در برابر یک روح با شعور، آرزو و ایده آل انسان پوچ است». تمام ارزش‌ها در برابر این «علم اخلاق منادیر» درهم فرو می‌ریزد. انسان پوچ که طغیان کرده و بی‌مسئولیت درین دنیا افتکنده شده است، «هیچ چیز برای توجیه کردن خود ندارد»، این انسان «بی‌گناه» است. بی‌گناه، مثل همان آدم‌های بدوی که سامرست موآم S. Maugham از آنان سخن می‌راند. همان آدم‌هائی که پیش از رسیدن کشیش و پیش از اینکه کشیش برای آنان از «خوب» و «بد» و از «مجاز» و «ممنوع» سخن براند، همه چیز برای شان «مجاز» است. بی‌گناه مثل «پرنس میشکین» است (قهرمان داستان - ابله - اثر داستایوسکی) که «در یک زمان حال جاودانی زندگی می‌کند. زمان حال مؤبدی که گاه به گاه با یک خنده و با یک تبعید تنوع می‌یابد» بی‌گناه به تمام معنی کلمه، و نیز اگر مایل باشید یک «ابله» به تمام معنی در این مورد است که کاملاً عنوان داستان آقای کامو را درمی‌یابیم. بیگانه‌ای که او خواسته است طراحی کند، درست یکی از همین بیگانه‌های وحشت‌انگیز است که جار و جنجال‌ها و افتضاحات عجیبی در اجتماعات راه

می اندازند. چون مقررات بازی آن اجتماعات را قبول ندارند. بیگانه او میان بیگانگان زندگی می کند. در عین حال که خودش هم برای دیگران بیگانه است. به همین دلیل است که برخی مثل «ماری» رفیقۀ اش در این داستان، او را دوست نمی دارند «به این علت که او را عجیب می بینند.» و برخی دیگر مثل جمعیت تماشاچیان دادگاه، که بیگانه ناگهان سیل کینه آنان را به طرف خودش حس می کند، به همین دلیل، از او نفرت دارند و برای مانور که هر روز با چنین احساس پوچ بودنی آشنا نشده ایم و وقتی کتاب را می خوانیم بیهوده کوشش می کنیم تا این بیگانه را بر طبق قواعد و رسوم عادی خردمان قضاوت کنیم، برای ما نیز، قهرمان این داستان جز یک بیگانه چیز دیگری نیست.

همچنین ضربه ای که وقتی تانم کتاب را باز کرده اید از خواندن این جمله به شما دست می دهد «فکر کردم که این یکشنبه هم مانند یکشنبه های دیگر گذشت، که مادرم اکنون به خاک سپرده شده است، که فردا دوباره به سر کار خواهم رفت و که، از همه این ها گذشته، هیچ تغییری حاصل نشده است.»

می خواهد بگوید که این نتیجه اولین برخورد شما با پوچ است. اما بی شک وقتی خواندن کتاب را ادامه می دهید امیدوارید که همه نا احتی و دلواپسی تان برطرف شود و همه چیز اندک اندک روشن و معناداری گردد و توضیح داده شود. اما امیدواری شما برآورده نمی شود.

«بیگانه» کتابی نیست که چیزی را روشن کند. انسان فقط بیان می کند

و همچنین این کتاب کتابی نیست که استدلال کند. آقای کامو فقط پیشنهاد می‌کند و هرگز برای توجیه کردن آنچه که از لحاظ اصول، توجیه‌ناشدنی است خود را به دردسر نمی‌افکند. پیامی که آقای کامو می‌خواهد با روشی داستان‌مانند ابلاغش کند، او را به خضوعی بزرگ، مشانه و امیدوار که عبارت از تسلیم و تفویض هم نیست. شناسائی سرکش و طغیان کرده‌ای است و به حدود فکر بشری. درست است که آقای کامو می‌داند که برای این داستان خود باید تفسیری فلسفی به دست بدهد که محققان همان «افسانه سیزیف» است. .. ولی وجود این تفسیر با این ترجمه بطور کلی قدر و ارزش داستان او را نمی‌کاهد. نویسنده می‌خواهد ما پیوسته امکان بوجود آمدن اثر او را در نظر داشته باشیم. آرزو می‌کند که بر اثرش اینطور حاشیه بنویسند: «می‌توانست بوجود نیامده باشد» همان طور که «اندره ژید» می‌خواهد در آخرین کتابش بنام «سازندگان سکه قلب» بنویسند که «می‌توانست ادامه بیابد» اثر او می‌توانست به وجود نیامده باشد، مثل این جوی آب و مثل این قیافه. اثر او لحظه حاضری است که خود را عرضه می‌دارد، مثل همه لحظه‌های زمان حال. در اثر او حتی آن لزوم درونی هم نیست که هر زمان وقتی از اثر خود صحبت می‌کنند پایش را به میان می‌کشند و می‌گویند نمی‌توانستم ننویسمش: می‌بایست خودم را از دستش خلاص می‌کردم. در این مورد. .. این عقیده را می‌یابم که می‌گوید یک اثر هنری برگزی است جدا شده از یک زندگی. کتاب او همین مطلب را بیان می‌کند...

وانگهی دراین مورد همه چیز یکسان است، چه نوشتن کتابی مثل «آوارگان» و چه نشستن و نوشیدن یک فنجان شیرقهوه و در نتیجه آقای کامو، هرگز دلسوزی و توجهی را که برخی نویسندگان که «خود را فدای هنر خود کرده اند» از خواننده خود توقع می کنند، انتظار ندارد، و به این طریق «بیگانه» برگه‌ای از زندگی اوست. و چون پوچ ترین زندگانی‌ها باید بی‌ثمرترین و بی‌حاصل‌ترین زندگی‌ها باشد، داستان او نیز می‌تواند بی‌ثمری به حد اعلا رسیده‌ای را نشان بدهد. هنر، جوانمردی و بخشایشی است بی‌فایده و بی‌ثمر... به هر جهت کتاب «بیگانه» جلوی ما است کتابی جدا شده از یک زندگی، توجیه نشده، توجیه نشدنی، بی‌ثمر و آنی. کتابی که اکنون از نویسنده اش نیز جدا مانده، و بعنوان یک لحظه زمان حال پیش دیگران گذشته شده. و از این طریق است که ما باید کتاب او را بخوانیم: به عنوان یکانگی و اتفاق ناگهانی و شدیدی میان دو انسان، میان نویسنده و خواننده، در عالم پوچ و در ماورای عقل و منطق.

این مطالب تا اندازه‌ای به ما نشان می‌دهد که با قهرمانان داستان «بیگانه» چگونه باید روبرو شد.

حتی برای خوانندگانی که با فرضیه‌های پوچ بودن آنها هستند «مرسو» قهرمان این داستان، مبهم و دو پهلو باقی می‌ماند. مسلماً ما مطمئن هستیم که او پوچ است و خصوصیت اساسی و اصلی اش روشن بینی بیرحم و سنگدل او است. اضافه بر این که، در بیش از یک مورد

نویسنده سعی کرده است او را طوری بسازد که نمونه کاملی از روی الگوی عقاید خودش در «افسانه سیزیف» نشان داده باشد. مثلاً آقای کامو در یک جای این اثر اخیر نوشته است: «یک انسان بیشتر بوسیله چیزهایی که نمی گوید انسان است تا بوسیله چیزهایی که می گوید». و «مرسو» قهرمان داستان «بیگانه» نمونه کاملی از این سکوت مردانه است. نمونه کاملی است از آزادی کلمات:

«از او پرسیده اند) آیا متوجه شده است که آدمی سر به تو هستم و او گفت که فقط می دانم من برای هر مطلب بی اهمیتی حرف نمی زنم.» و دو سطر بالاتر از همین مطلب، همین شاهد، خود را مجبور می بیند که اظهار کند مرسو «یک آدم بود.» (از او می پرسند) مقصودش از این حرف چیست و او می گوید «همه ما دم می دانند که مقصود از این کلمه چیست». همچنین آقای کامو درباره عشق در همان کتاب «افسانه سیزیف» می گوید: «به آنچه که ما را با برخی از انسان ها وابسته می کند نام عشق ندهیم «به موازات این مطلب در «بیگانه» آورده است که: «خواست بداند که آیا دوستش دارم؟. جوابش دادم که این حرف معنایی ندارد ولی بی شک دوستش ندارم». از این لحاظ اختلاف نظر من که در جریان دادگاه و نیز در فکر خوانندگان درباره اینکه «آیا مرسو مادرش را دوست می داشته؟» ایجاد می گردد، دو چندان بیهوده و پوچ است. در بدو امر معلوم نیست همان طور که وکیل او می گوید: «آیا این مرد متهم به این است که مادرش را به خاک سپرده یا متهم است به اینکه انسانی را کشته؟».

ولی پیش از همه چیز کلمه «دوست داشتن» در اینجا معنائی ندارد. بی شک مرسو مادرش را برای این به نوانخانه گذاشته که کفاف مخارجش را ندارد و برای اینکه «چیزی ندارد تا برایش بگوید» و نیز بی شک مرسو غالباً برای دیدن او به نوانخانه نمی رفته است «به علت اینکه این کار، یکشنبه‌ام را می گرفت، صرفنظر از زحمتی که برای رفتن با اتوبوس، گرفتن بلیط، و ساعت در راه بودن می بایست می کشیدم». ولی همه این ها یعنی چه؟ آیا مرسو فقط در زمان حاضر خود زندگی می کند؟ کاملاً در خلق و خوی زمان حالش؟ آنچه را که بنام یکی از احساسات می خوانیم، یک احساس می نامیم، جز وحدتی مطلقه و معنوی نیست، جز معنای ادراک‌های نامداوم ما را ندارد. من همیشه به کسانی که دوستشان می دارم نمی اندیشم ولی ادعا می کنم که حتی وقتی به نا فکر نمی کنم هم، دوستشان می دارم. و در صورتی که هیچ هیجان حقیقی و آنی در من وجود نداشت، ممکن بود که استراحت روحی خودم را به خاطر یک احساس معنوی در خطر بیندازم. او هرگز نمی خواهد احساس‌های سرریز و مداوم کاملاً همانند خود را بشناسد. فقط زمان حاضر است که به حساب می آید فقط امور محسوس. او هر وقت میلش را داشته باشد به دیدن مادرش خواهد رفت، همین. اگر میل وجود داشته باشد، قدرتش آن قدر هست که او را وادار کند اتوبوس بگیرد، همان طور که میل دیگر آن قدر به او قدرت می دهد که با تمام نیروی خود دنبال یک کامیون بدود و از عقب توی آن بپرد. ولی همین شخص همیشه مادرش را با کلمه کودکانه و مهرآمیز

«مامان» خطاب می‌کند و به این طریق نشان می‌دهد که فرصت شناختن او را از دست نداده است. همین نویسنده در جای دیگر می‌گوید «من از عشق، جز مخلوطی و ملغمه‌ای از خواهش‌ها، از عواطف و هشیاری‌ها که مرا با موجودی وابسته می‌سازد، درک نمی‌کنم». و به این طریق دیده می‌شود که از مشخصات روحی مرسو نیز، نمی‌توان غافل بود. .. وانگهی این مرد روشن بین، خونسرد، و خاموش، فقط برای رفع احتیاجات حتمی ساخته نشده است. این مرد همیشه طوری است که بیهوده بودن، اساس کار اوست نه مغلوب خود او. این مرد چنین است، همین. گرچه این مرد، روشن بینی کامل خود را در آخرین صفحات کتاب به دست می‌آورد ولی همیشه در سرتاسر کتاب بر طبق اصول آقای کامو حرف می‌زند. .. هیچ یک از همه سئوالاتی را که در کتاب «افسانه سیزیف» طرح شده است این مرد از خود نمی‌کند و نیز پیش از آنکه محکوم به مرگ بشود طغیان نمی‌کند. همیشه خوشحال است. هر چه پیش آید خوش آید، شعار اوست. و حتی معلوم نیست آزاری را که آقای کامو از حضور کور کننده مرگ می‌بیند، فهمیده باشد. خونسردی اش نیز انگار از سرستی و تبلی است مثل آن روز یکشنبه‌ای که از زور تبلی در خانه می‌ماند و تنها می‌گوید: کمی کسل بودم...» آقای کامو، پیدا است که میان «احساس» بیهودگی و پوچی و آن فرقی قائل است... و می‌شود گفت که «افسانه سیزیف» برای ما «مفهوم» بیهودگی و «بیگانه» «احساس» آن را نشان می‌دهد. در نظر اول حس می‌شود که کتاب «بیگانه» بی‌اینکه تفسیری بکند

ما را به «اقلیم» پوچی و بیهودگی می‌برد. و بعد آن کتاب دیگر است که این سرزمین را باید برایمان روشن سازد. .. به این طریق «بیگانه» داستانی است اعلام کننده، داستان قطع رابطه است، داستان نقل و انتقال به سرزمین دیگر است. مسئله این است که خواننده باید قبل از همه در برابر واقعیت محض قرار بگیرد و بی‌آنکه معنای عقلانی آن را بتواند درک کند آن را دریابد. از اینجاست که احساس بیهودگی به آدم دست می‌دهد. این احساس همان ناقرانی مخصوصی است که در موقع «فکر کردن» به دنیا و وقایعش با مدین مناهیم و کلمات خودمان، به ما دست می‌دهد، مرسو، مادرش را به خاک می‌سپارد، رفیق‌های می‌گیرد و دست به جنایتی می‌زند. این اعمال کاملاً مختلف، طبق اظهارات دادستان و اظهارات شهود با هم مرتبط جلوه داده می‌شوند و آن وقت است که مرسو فکر می‌کند دارند از کس دیگری غیر از خود او صحبت می‌کنند. .. تمام این زمینه سازی‌ها و بعد اظهارات ماری در دادگاه به عنوان یک شاهد و به حق حق افتادش، بازیهای است که پیش از آقای کامو از وقتی که «سکه سازان قلب» (اثر آندره ژید (منتشر شده است به رواج افتاده است) ها کار تازه خود آقای کامو نیست. کار اساسی و تازه‌ای که او کرده است نتیجه‌ای است که ازین زمینه سازی‌ها می‌گیرد، و در آخر، واقعیت عدالت پوچ و بیهوده‌ای را که هرگز نمی‌تواند عوامل ایجاب کننده یک جنایت را بفهمد و در نظر بگیرد برای ما روشن می‌سازد. اولین قسمت «بیگانه» را می‌توان بنام «ترجمه سکوت» هم نامید: دراین قسمت به یک بیماری عمومی

نویسندگان معاصر برخورد می‌کنیم که من نخستین خودنمایی آن را در کارهای ژول رنار Jules Renard دیده‌ام و آن را «سوسه سکوت» نامیدم. .. این سکوت همان است که هایدگر Heidegger بعنوان شکل متین حرف زدن می‌نامد. فقط کسی که می‌تواند حرف بزند، سکوت می‌گزیند. آقای کامو در «افسانه سیزیف» خود خیلی حرف می‌زند، در آنجا حتی برچانگی می‌کند. و حتی عشقی را که به سکوت دارد به ما واگذار می‌کند: حتی جمله کیر کگارد Kierkegaard را نیز در آن نقل میکند که «مطمئن ترین کنگی ما، خاموش شدن نیست، حرف زدن است». اما در «بیگانه» دوباره دست به خاموشی زده است اما چطور با وجود کلمات، می‌شود خاموش ماند؟ این مطلب را می‌توان روش نوی دانست.

اما روش نویسندگی او چیست؟ شاید هم که می‌گویند «این یک کافکا Kafka است که به دست همینگوی Hemingway نوشته شده». من باید اذعان کنم که در اینجا از کافکا چیزی نیافته‌ام. در آقای کامو همیشه زمینی است. کافکا داستان نویس رفعت و علو غیر ممکن انسان است. دنیا، برای او پر است از نشانه‌ها و علاماتی که ما در کنار می‌کنیم. دنیائی است پر از صحنه سازی. اما برای آقای کامو، این درام انسانی، برخلاف کافکا همیشه خالی از رفعت و علو است. .. برای او مسئله درام است که ترتیب کلماتی را که موجب امری غیر انسانی می‌شوند دریابد. برای او امر غیر انسانی، خودکاری و عدم نظم است. هیچ چیز کدر و مشکوک، هیچ چیز اضطراب آور و هیچ چیز القا شده از دنیای دیگر، برای او وجود

ندارد. «بیگانه» جریان نظاره‌ها و دیده‌هائی است روشن. .. صبح‌ها، عصرها و بعد از ظهرهای گرم، ساعات دوست داشتنی او است. تابستان مداوم الجزیره، فصل مورد توجه اوست. شب در دنیای او هیچ جائی ندارد. و اگر هم از آن حرف می‌زند با این کلمات است: «وقتی بیدار شدم ستاره‌ها روی صورتم بودند. صدای کوهستان تا به من می‌رسید. بوهای شب، بوی زمین و نمک، شقیقه‌هایم را خنک می‌کرد. آرامش شگرف این تابستان خواب‌آور همچون مد دریا در من داخل می‌شد» کسی که این جملات را می‌نویسد از غم و اندوه‌های کافکا سخت به دور است. این آدم در قلب این همه بی‌نظمی آرام است.

نزدیکی روش او به روش همینگوی پذیرفتنی است. نزدیک بودن روش این دو نویسنده مسلم است در هر یک از نوشته‌های این دو نویسنده همان جملات کوتاه است که با جملات قبلی ارتباطی ندارند و هر یک برای خود جداگانه آغاز و انجामी دارند. هر یک از جملات درست مثل یک نگاه جدا بر روی حرکات و اشیاء است با همه این‌ها من خاصی نیستم بگویم که آقای کامو روش داستان نویسی «آمریکائی» را به کار برده است و یا از آن تأثیری پذیرفته. در «مرگ در بعد از ظهر» اثر همینگوی، نیز که همین روش بریده بریده نقل قول بکار رفته و هر جمله از عدم به وجود می‌آید، روش خاص خود همینگوی دیده می‌شود. با این همه گاهی جملات کتاب «بیگانه» دراز و وسیع می‌شود. در ضمن داستان مرسوم نثر شاعرانه‌ای را می‌بینم که باید همان نحوه تعبیر مخصوص خود آقای کامو باشد. اگر هم در کتاب «بیگانه»

آثار مشهودی از تقلید روش نویسندگی امریکائی دیده می‌شود باید گفت تقلیدی است آزاد. .. و من شک دارم که آقای کامو همین روش را هم در آثار بعدی اش به کار برد...

حضور مرگ، در پایان راه زندگی ما آینده ما را در مه و دود فرو برده است. و زندگی ما «بی فردا» است.

زندگی، توالی زمان حال است. و انسان پوچ اگر فکر تحلیل کننده خود را با این زمان تطبیق نکند چه کند؟ در چنین موردی است که «برگسون» جز یک مشکله تجزیه نشدنی چیز دیگری نمی‌بیند. چشم او جز یک سلسله لحظات، چیز دیگری را نمی‌بیند. .. آنچه که نویسنده ما از همینگوی گرفته است همین بردگی و دنباله دار نبودن جملات بریده بریده است که روی بریدگی لحظات تکیه می‌کند. و اکنون بهتر می‌توانیم برش داستان او را درک کنیم؛ هر جمله‌ای یک لحظه است، یک زمان حال است. اما نه لحظه مردد و مشکونی که اندکی به لحظه بعدی بچسبد و دنبال آن برود - جمله خالص و ناب است، بی‌دزد روی خود بسته شده است. جمله‌ای است که بوسیله یک عدم از جمله بعدی بریده و مجزا شده. مثل لحظه «دکارت» که جدا از لحظه‌ای است که بعد خواهد آمد. میان هر جمله و جمله بعدی دنیا نابود می‌شود و دوباره به وجود می‌آید، مخلوقی است از عدم به وجود آمده، یک جمله «بیگانه» یک جزیره است. و ما از جمله‌ای به جمله دیگر، و از عدمی به عدم دیگر پرتاب می‌شویم...

در یک جا می‌نویسد «لحظه‌ای بعد پرسید آیا دوستش دارم؟ در جواب گفتم این حرف مفهومی ندارد ولی خیال می‌کنم که نه، او قیافه غمگینی گرفت، اما هنگام تهیه ناهار، و بی‌اینکه هیچ موضوعی در کار باشد باز خندید، به قسمی که او را بوسیدم درین لحظه بود که سروصدای جنجال از اطاق ریمون برخاست.»

در این چند جمله دومی و سومی با یکدیگر ارتباط ظاهری دقیقی دارند در این گونه موارد نیز وقتی می‌خواهد جمله‌ای را با جمله قبلی وابسته کند بوسید حروف و روابطی مثل «و» «اما» «ولی» «بعد» و «درین لحظه بود که» مقصود خود را انجام می‌دهد.

با توجه به این نکات، ادراک می‌توان به طور کلی درباره داستان آقای کامو صحبت کرد. تمام جملات این کتاب هم ارز هستند. همان طور که تجربه‌های انسان پوچ و بیهوده، هم ارز است. هر یک جمله بخاطر خودش به جا می‌نشیند و دیگر جملات را به عدم می‌فرستد. ولی گاهگاه، آنجاها که نویسنده پشت پا به روش اصلی خود می‌زند و در جملات خود شعر می‌سراید، هیچیک از جملات با دیگران بی‌ارتباط نیستند. حتی گفتگوها و مکالمات نیز در ضمن داستان کنجانبیده شده است. مکالمات یک داستان در حقیقت لحظه توضیح و تفسیر آن است و اگر جای بهتر به آن‌ها داده شود مشخص خواهد شد که معنایی وجود دارد. .. آقای کامو این مکالمات را زنده می‌کند، خلاصه می‌کند و همه مشخصات برتری دهنده‌ای را که در چاپ برای اینگونه جملات

مکالمه‌ای می‌توان آورد کنار می‌گذارد. به قسمی که جملات اظهار شده مشابه با دیگر جملات نمود می‌کند و فقط یک لحظه می‌درخشند و بعد ناپدید می‌شوند همچون تابش شعاع و مثل یک آهنگ و مثل یک بو. همچنین وقتی انسان شروع به خواندن کتاب می‌کند هیچ خیال نمی‌کند که دارد داستان می‌خواند. بلکه گمان می‌کند یک خطبه با طمطراق و مکنواخت را با صدای تو دماغی یک عرب دارد قرائت می‌کند. ولی داستان کم‌کم در زیر نظر خواننده به خود شکل می‌گیرد و ساختمان محکم و قطعی را که داراست به رخ می‌کشد. حتی یکی از جزئیات داستان هم بیهوده ذکر نشده است، و حتی یکی از این جزئیات نیست که در داستان بی‌استفاده مانده باشد و دنبالش گرفته نشده باشد. و وقتی انسان کتاب را می‌بندد درک می‌کند که بجز این طریق، به طریق دیگری نمی‌شده است داستان را شروع کرد و نیز درک می‌کند که نمی‌توانسته است پایانی غیر از اینکه دارد داشته باشد. در این نیایی که به عنوان دنیای بیهودگی به ما عرضه شده است، اصل غایت به وقت مورد توجه قرار گرفته و کوچکترین حوادث، سنگینی خود را دارند. هیچ اتفاقی در داستان نمی‌شود یافت که قهرمان را، اول به طرف جنات و بعد هم به طرف اعدام رهبری و راهنمایی نکند.

«بیگانه» یک اثر کلاسیک است. یک اثر منظم و آراسته است. اثری است که در موضوع بیهودگی و پوچی و نیز به ضد آن ساخته شده است. آیا همه آنچه را که نویسنده از ساختن چنین داستانی می‌خواسته همین‌ها

بوده است؟ من نمی‌دانم. ولی این عقیده خواننده‌ای است مثل من که ابراز میدارم. اما این اثر خشک و خالص را که در زیر ظاهری درهم ریخته و نامنظم مخفی شده است، این اثری را که وقتی کلید فهمش را در دست داشته باشیم این قدر کم پوشیده می‌ماند، این اثر را چطور باید طبقه بندی کرد؟ من نمی‌توانم آن را یک حکایت بدانم. چون حکایت در همان زمانی که نقل می‌شود و طبق آن، بوجود می‌آید و نوشته می‌شود. و در آن اصل علیت حاشین جریان تاریخی قضایا می‌گردد. آقای کامو آن را «داستان» نامیده است. با این همه داستانی است که ظرف زمان مداومی اتفاق می‌افتد و وظیفه‌ای دارد و حضور زمان در آن غیر قابل برگشت بودن زمان را نشان می‌دهد. خالی از شک و تردید نیست اگر من چنین نامی را به این توالی لحظه‌های حاضر.. می‌دهم، شاید هم این داستان هم چون «صادق» و یا «کاندید» (آثارولتر) (قصه‌های اخلاقی کوتاهی است با کنایه‌هایی انتقاد کننده و تو دار و با کوچک ابدال‌هانی منسوخ) (مثل نگهبان، قاضی، بازپرس دادستان و دیگران..). و به این طریق با وجود سهم اگزیستانسیالیست‌های آلمان و داستان نویسان آمریکایی در آن، از لحاظ اساس کار این کتاب، داستانی شبیه به قصه «ولتر» باقی می‌ماند.

فوریه ۱۹۶۲

ژان پل سارتر